

Linda van Oosten – Het keerpunt

Het was een mooie dag. Glimlachend fietste ik over de straat om Hollandse kaas te halen voor mijn vader, maar dat was niet de reden dat deze dag zo mooi was. De zon scheen, vader had zijn baan terug en ik had een nieuwe jurk aan. Ik had al jaren geen nieuwe jurk gehad. Niet sinds mijn vader was ontslagen door zijn nieuwe, Joodse, baas. In 1938 was deze baas naar een ander gedeelte van het land gestuurd en nu het bedrijf eindelijk weer was opgekrabbeld had mijn vader zijn baan teruggekregen. Adolf Hitler was niet zo slecht als alle buitenlanders dachten. Hij zorgde er alleen voor dat wij Duitsers kregen waar wij recht op hadden en wat ons was ontzegd door het Verdrag van Versailles. Ons land was afgepakt, ons geld gestolen en onze eer verbrijzeld. Wij waren de oorlog niet begonnen en toch kregen wij de schuld in onze schoenen geschoven. Deze oorlog waren wij wel begonnen om terug te pakken wat ons was ontnomen, voor gerechtigheid. Dat begreep alleen niemand.

Eenmaal bij de kaaswinkel aangekomen stalde ik de fiets en liep naar binnen. De winkel was bijna helemaal leeg en ik was dus al snel aan de beurt.

De vrouw achter de kassa glimlachte vriendelijk naar me. "Wat kan ik voor je doen, meisje?"

Mijn Nederlands was niet heel goed en een beetje hortend stelde ik mijn zin zorgvuldig samen. "Graag ein kaas, bitte."

De vriendelijke glimlach werd meteen vervangen door een boze frons toen ze doorhad dat ik een Duitse was. "Oh. Natuurlijk." Met een ruk draaide ze zich om en pakte een groot stuk kaas, die ze met een klap op de toonbank liet vallen. "Drie gulden."

Ik hield mijn lippen stijf op elkaar toen ik haar het geld gaf en de kaas pakte. Zelfs toen ik haar zacht 'Mof' hoorde zeggen hield ik mijn mond. Ze begreep het gewoon niet. Dat was niet haar fout. Als de Nederlanders zo hadden geleden als wij zouden zij hetzelfde doen. De overname van Nederland was gerechtigd. Zij hadden niet geprotesteerd toen wij werden gestraft. Vader had me dat meermaals verteld.

Op de straat zag ik dat er militairen in het dorp waren gearriveerd. Hun schoenen glansden en hun uniformen waren smetteloos schoon. Een gevoel van trots vervulde me toen ik stil bleef staan om hun voorbij te zien marcheren. Dit hadden wij mooi nog bereikt na de straffen van de Volkenbond. De eerste militair liep langs me heen en ik strekte mijn rechterarm. "Sieg Heil!"

Ik was niet de enige die de militairen zo begroette. Waarschijnlijk was ik de enige die het meende, maar het was een verplichting geworden om anderen zo te begroeten.

In mijn ooghoeken zag ik dat een jongetje de militairen niet had gezien. Hij was volledig geconcentreerd op de voetbal, die hij steeds tegen een muur schopte. Eén van de militairen had dit gezien en liep op hem af. Vanaf deze afstand kon ik niet horen wat er werd gezegd. Het jochie kreeg een koppige trek op zijn gezicht en schopte naar de militair. De tijd leek te vertragen toen de militair zijn wapen greep en schoot. De knal suisde nog na in mijn oren en het jongetje viel achterover. Hij struikelde nog even en raakte met een zachte plof de grond.

Hoe het kwam wist ik niet, maar binnen een seconde knielde ik in het stof naast het jongetje neer en keek woedend op naar de militair. De glanzende schoenen en het smetteloze uniform viel me niet meer op. Nu zag ik alleen nog maar de onmenselijkheid in zijn ogen.

Ik boog me over het jongetje heen en probeerde een hartslag te voelen. Iets wat er niet was kon je alleen nooit voelen. Hij was dood. Woedend keek ik weer op. De militair leek geen berouw te voelen voor zijn dood. "Wie konnten Sie das tun? Er war ein Kind!"

"Er zeigte keinen Respekt."

Natuurlijk toonde hij dat niet. Als de volwassenen al niet begrepen waarom wij hun land hadden bezet hoe kon een kind dat dan wel? "Natürlich zeigte er keinen Respekt! Er war ein Kind. Sie haben keinen Grund um ihn zu töten."

De militair reageerde niet op mijn woede. Hij knikte alleen een keer en vervolgde zijn weg. Op het moment dat zij uit het zicht verdwenen werd ik ruw weggeduwd. De vrouw uit de kaaswinkel keek me met een blik vol haat aan. "Dit is jullie schuld, vuile mof."

Dit kleine beetje Nederlands verstond ik wel. Onze schuld. De dood van dit kleine kind was inderdaad onze schuld. Deze last van deze oorlog en de doden die erin vielen kwamen neer op onze schouders. Het gevoel van trots op mijn afkomst werd vervangen door schaamte.

Ik stond op, liep naar de fiets en vertrok onder het toezicht van waakzame blikken. Wij Duitsers verdienen gerechtigheid, daar was ik nog steeds van overtuigt, maar deze mensen verdienen dat ook. Wij zouden hun niet aan mogen doen wat ons was aangedaan.

Op dat moment, net buiten de grenzen van het dorp, besloot ik alles te doen wat in mijn macht lag om te voorkomen dat dit land en deze mensen zou overkomen wat mijn land en zijn inwoners was overkomen.

Heel even keek ik om naar het dorp, wat er vanaf hier idyllisch uitzag. Een paar weken geleden had ik daar horen fluisteren over een verzetsgroep in Nijmegen. Dat was maar een halfuur fietsen hiervandaan. Misschien was het onmogelijk om de verzetsgroep te vinden en mij hierbij aan te sluiten, maar ik zou het proberen en als het niet lukte zou ik een andere manier vinden om te helpen. Geen enkel volk verdiende het om onderdrukt en vernederd te worden.